

OVIDI MONTLLOR

poemes i cançons
poemes i cançons

galba

Veles e Vents

Ovidi Montllor
Edicions, S. A. per a la present edició
Carrer de la Marina, 304, Barcelona
Disseny de la coberta: Octavi Samsó
Disseny de la coberta: Montserrat Blanes
Primera edició: Desembre, 1978
ISBN: 84-7136-237-6
Depòsit Legal: B.44.451-1978
Disseny: Alfonso Impressors, Carreras Candi, 12-14
Barcelona-28

Jo voldria haver pogut escriure, ara i ací, unes quantes pàgines, i llargues, sobre Ovidi Montllor. Ignoro si hi haurien servit de res, certament: al capdavall, no sóc cap expert en matèria de «cançó», ni entenc gaire en els problemes que la «cançó» —«cançó catalana» en diuen— implica. Però tampoc les circumstàncies no em permeten redactar el paper com caldria i com m'agradaria de fer-ho. El cas és, de tota manera, que, de pressa i amb un espai necessàriament breu, hi he de «dir» sobre l'Ovidi: sobre l'Ovidi-cantant. Alguna. ¿Quina de totes les que se m'acuden, sobre la marxa, en aquest precís moment? L'admiració pura i simple en seria una, per exemple. El treball d'Ovidi Montllor, en el mapa de la «cançó», té unes característiques netes, personalíssimes, vivament implantades en l'amarga realitat que hem viscut i encara suportem. ¿Seria admiració o, més aviat, gratitud? Perquè ell, i els qui com ell van assumir «cantant» les nostres reivindicacions col·lectives més urgents, van establir uns contactes amb el poble que ni els intel·lectuals ni els polítics no tenien al seu abast. Avui, vista amb una perspectiva «ja»

històrica, la «cançó se'ns presenta com una de les eficàcies «preparatòries» més vàlides que puguem computar. No veig que els beneficiaris d'aquella lenta, contradictòria i il·lusionada gestació de la poca o molta «democràcia», de la minsa «autonomia», actuals, els hagin fet justícia. Fins i tot sembla que tendeixen a oblidar-se'n. Tant se val: no hem vingut a aquest món —hi estàs d'acord, Ovidi?— per a rebre condecoracions oficials, ni ganes. Gràtitud, doncs? Sí. I alhora, l'admiració. Entre l'obra d'Ovidi Montllor hi ha una sèrie de peces molt ben parides: literàriament i musicalment, i que, cantades per ell, adquireixen una vibració encomanadissa, que el públic fa seva. Van del sarcasme més virulent al patetisme més ingenu, i passen pel míting, per la poesia lírica pròpia, per l'exhumació de versos insignes. Tota pedra fa paret. Totes aquestes pedres —les de l'Ovidi i les dels altres— han fet, no una paret, però sí uns canals per on han discorregut moltes ansietats populars. ¿Hauré d'afegir-hi, de més a més, la condició «valenciana» d'Ovidi Montllor? Hi estic obligat. I ho confesso: per a mi, sent el mateix que és, Ovidi Montllor, procedent de la Garrotxa, de l'Empordà o de Barcelona, representaria tota una altra hipòtesi d'estímul «nacional». Com Raimon o com la Maria del Mar Bonet. Una de les rèmores pitjors que arrosseguem, els catalanoparlants, és l'innombrable «fet diferencial» del dialecte. La «cançó», finalment, ha trencat els prejudicis ancestrals, i una transfusió de fonètiques i de lèxic, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, ha pogut consumir-se positivament gràcies als cantants i als seus discos. Això no ho sabran valorar mai els sàtrapes de la política i de la

cultura «oficials»: sàtrapes o sapastres. Però ja es fotran. Aquells «Països Catalans» de què ningú no vol sentir parlar últimament, no són res més que això: l'Ovidi que canta, amb la seva arrel d'Alcoi. O Raimon. O la Maria del Mar. I tots els altres. Lluís Llach té una vasta clientela al País Valencià. I Quico Pi, unes adhesions fervoroses. I la carnavalada dels «Pavesos», a Barcelona, fa el seu efecte. I ... No val la pena de continuar. Ovidi Montllor ha estat i és, en aquesta postulació, un factor important. ¿Com no podria jo adduir-lo?... La veritat és que no sé en quin «concepte» escric aquestes ratlles per a Ovidi Montllor. Deixem-ho en «concepte d'amic». Que no és això: més que d'«amic», per coincidències profundes. No cal dir quines.

JOAN FUSTER